Džonatans Miks Melgalvis, olimpiāžu medaļnieks

«Man patīk urbties dziļi. Ja interesē un daudz dara, ar laiku zināšanas galvā nāk arvien vieglāk,» saka Džonatans. Pagaidām salīdzinoši neiepazīta joma viņam ir mūzika. «Zinu, ka tur ir milzīgs teorijas blāķis apakšā, kas pats par sevi ir interesanti. Gribētu dziļāk papētīt!»

Astoņpadsmit gadus vecā Džonatana Mika Melgalvja daudzpusība atgādina apgaismības laikmeta intelektuāļu degsmi izzināt pasauli. Šogad Džonatans piedalījies deviņās valsts mācību priekšmetu olimpiādēs un septiņās nopelnījis medaļu – zeltu ķīmijā, fizikā un filozofijā, sudrabu bioloģijā, kā arī bronzu vēsturē un angļu valodā. Turklāt maija izskaņā viņš izcīnījis arī bronzu starptautiskajā filozofijas olimpiādē.

Matemātikas olimpiādēs puisis piedalās kopš 5. klases, bet pa īstam olimpiāžu dzīve sākās vidusskolā. Arī pērn viņš ieguva starptautisku bronzu – ķīmijā. Džonatans atzīst – pietrūkst klātienes sacensību. «Tā ir viena no lietām, par ko pandēmijā visvairāk pārdzīvoju. Ceļošana un kultūras pasākumi reiz atsāksies, bet vidusskolas laiks ne.» Klātienes olimpiādes viņš paspēja izbaudīt 10. klasē un pusi no 11. klases. «Uzdevumi uz papīra rada pavisam citu sajūtu nekā ekrānā. Turklāt nav arī iespējas sastapt citus dalībniekus – zinātkārus cilvēkus, ar ko ir interesanti iepazīties un komunicēt.»

Džonatans apgalvo – viņa drīz absolvētā RTU Inženierzinātņu vidusskola ir vide, kur cilvēki ir daudzpusīgi un interesējas par visu. Dažām olimpiādēm gatavojas intensīvāk. Piemēram, katru nedēļu vairākas stundas pasniedzēju pavadībā skolēni risina ķīmijas olimpiāžu uzdevumus. Taču uz visām olimpiādēm skolēnus neskubina – gan Džonatans, gan daudzi viņa skolasbiedri pēc sava prāta izvēlas izmēģināt spēkus dažādās jomās.

Klišejiski panākumus mēdz mērīt «talanta un darba proporcijā», taču Džonatans uzskata – noteicošais faktors ir vide. «Ja kaut kas interesē, tad to attīstīt ir dabiski. Un vide ir tā, kas šo interesi veicina.» Puisis ir pateicīgs mammai rakstniecei Ievai Melgalvei, kas no puiša agras bērnības bijusi kā atslēga, lai iepazītu interesantus un zinošus cilvēkus no viņas plašā paziņu loka. «Vienmēr viesos ir nākuši rakstnieki, ķīmiķi un citu jomu pārstāvji.»

> «Ceļošana un kultūras pasākumi reiz atsāksies, bet vidusskolas laiks ne»

Pēdējos gados par augļīgu augsni kalpojusi skola. Skolasbiedru lokā jebkurai tēmai var atrast ieinteresētu sarunu biedru. «Piemēram, ejot ar biedriem pārgājienos, nereti runājam par filozofiskām tēmām. Sarunāties par tik triviālām lietām kā laikapstākļi var īsu brīdi, un tad saruna pati aizved līdz jautājumiem par sociālām problēmām vai eksistenci. Tādi mēs visi tur esam!» Pārgājienos Džonatans dodas ar lielu prieku. Draugu lokā iecienīti maršruti ir bijušās dzelzceļa trases. «Izcirsta stiga, sliedes ir noņemtas – salīdzinoši viegli noejams ceļš, bet pietiekami tālu no civilizācijas.»

Džonatana izglītības ceļš tālāk vedīs uz ķīmijas studijām, taču ir vēl kāda joma, ko viņš vēlas attīstīt. Literatūra! Starp citu, viņš ir arī Latvijas Rakstnieku savienības skolēnu un jauniešu literāro darbu konkursa *Aicinājums* laureātu sarakstā, iegūstot pirmo vietu dzejas grupā. «Rakstniecību nevaru atļauties mest pie malas! Mans uzskats: ja kaut ko dari un ja tas sanāk kaut cik labā līmenī, tad zināmā mērā tas ir noziegums pret sevi un pasauli, ja to neturpini pilnveidot.»

— *Alise Zita Zeidaka*

FOTO — KRISTĪNE MADJARE